

Sedan Cook den 14 februari 1779 blev dödad i Napoopoo vid Karakakoo-bukten å ön Hawaii, dröjde det flera år innan resultatet av hans upptäcktsfärder blevo bekantgjorda. Först på 1790-talet blev detta fallet, och kom man då i engelska sjöfartskretsar att uppmärksamma Nya Zeelands lämpliga läge för val- och sälfångststationer i Söderhavet. År 1805 hemkom till England skeppet »Marianne», fört av kapten Gardiner, efter en treårig bortovaro. Kaptenen omtalade att han funnit en välbelägen hamn på Nya Zeelands norra spets, där han ämnade anlägga en station. Platsens namn var *Kororarika* och ägdes av maoristammen Marapuhi och dess hövding Waikaeata, av vilken han vid sin återkomst året därpå med bytesvaror tillhandlade sig ett strandområde, lämpligt till upplagsplats för laster, reparationsvarv o. d. Detta var början till den sedan i landets historia så minnesrika valfångarkolonien i Kororarika — den första platsen i landet där vita män upprättade ett samhälle.

År 1810 finna vi här ett trettiotal små blockhus och fyra reparationsvarv tillhörande engelska valfångare. Till en början var samvaron fridfull i den lilla kolonien, men blev ej långvarig. Händelserna utvecklade sig snabbt. Vid denna tid hade den engelska regeringen hunnit att under årens lopp till sin straffkoloni New South Wales överföra stora massor av deporterade brottslingar. Bland dessa lyckades ej så sällan en och annan att rymma med de små fartyg, som nu börjat att trafikera Nordöns kuster, för att »baggböla» timmer i Nya Zeelands skogar. Då och då letade sig en sådan rym-

---

nu knappast fatta, hur Cook så väl lyckats inlägga kustens skiftande konturer på kartan. Då man jämför Cooks karta med våra nyaste, med alla nutidens hjälpmedel tillkomna mätningar, finner man nämligen högst obetydliga misstag i den förra. Detta, om något, vittnar om vilken samvetsgrannhet, skicklighet och förmåga, den självlärde Cook var i besittning av.

Han var och är erkänd som sin tids störste geografiiska upptäckare.

Förf.